

**Alleen een
beetje verliefd
misschien...**

LONNEKE VAN ENGELEN

© Lonneke van Engelen, 2021

Ontwerp omslag: Communicatie Team
Fotografie omslag: No Point Fotostudio
Binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers
Drukwerk: New Energy

ISBN 978-90-831390-1-2
NUR 301

Uitgeverij MIJ
www.lonnekevanengelen.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Oh nee, daar staat-ie.

Shit. Ik loop recht op hem af.

‘Ja klopt, dat weet ik Simon, daar hebben we het al eerder over gehad. Ik ken jullie aanbod.’ Verdomme, het lukt me niet om die vent af te poeieren. ‘Nee, zeker. Een prima voorstel, maar voor ons nu niet aan de orde.’ Ik ijsbeer verder over de loopbrug.

Raf staat aan de overkant. Te bellen, net als ik.

Blijdschap en spanning borrelen op in mijn buik. Het begint te kriebelen. Dat doet het altijd, als ik dicht bij hem in de buurt ben.

‘Hmm, ja, zeker, ja, ja.’ Ongeïnteresseerd voed ik bij Simon de illusie dat ik luister. Ik wil het gesprek afronden, hij niet.

‘Dan kom ik graag een keer bij je langs voor een afspraak, dan kan ik het toelichten,’ zegt hij.

Mijn god, hij is óf ongekend volhardend, of hij voelt mijn desinteresse totaal niet aan. Ik gok het laatste.

‘Oh, nee, nee, een afspraak hoeft niet. Dat is echt niet nodig.’ Ik klink kribbig, en dat ben ik ook. Het kan maar duidelijk zijn, hier hoeft hij weinig bij aan te voelen.

Raf leunt met beide armen op de reling. Hij staat niet ver

bij me vandaan.

Alsof ik volledig in beslag word genomen door mijn telefoongesprek probeer ik de indruk te wekken dat zijn aanwezigheid, zo dichtbij, mij totaal ontgaat. Ik ben druk, ik heb een baan met verantwoordelijkheden en ik word zeker niet afgeleid door een té leuke collega. Mijn professionaliteit behoedt me voor die verleiding.

Ik slenter verder en naarmate ik dichter in de buurt van Raf kom, kan ik het niet laten om mijn irritatie over het gedram van Simon lichtelijk te overdrijven. Ietwat teatraal schud ik mijn hoofd en zeg op strenge toon: ‘Bel me maar over een maand of wat terug, ik moet nu echt door.’

‘Da’s een goed idee,’ zegt Simon enthousiast, zich vastbijtend in enige toegeeflijkheid van mijn zijde. ‘Dan plan ik meteen een terugbelafsprak in.’ Zijn volharding dwingt bijna respect af.

‘Prima,’ zeg ik.

Mijn gedachten dwalen af naar Raf. Wat is-ie knap. Zo’n ont-zet-tend lekker ding. Strak blauw pak, vast op maat gemaakt. Mooie bruine kop. En die ogen van hem, smaragdgroen.

Ik moedig mezelf aan om een blik zijn kant op te werpen. Als hij kijkt, dan groet ik hem. Gewoon zakelijk, niks spannends.

‘Schikt die dag?’

Wat? Shit. Oh ja, Simon, hij hangt nog. Geen flauw idee wat hij zei. Het lijkt me niet nodig om te delen dat ik even was afgeleid door een hele leuke collega. Mijn geestelijke afwezigheid verhul ik met een nodeloze vraag.

‘Welke datum, zei je?’

Hij noemt een dag, over een week of zes.

Alsof de afspraak van enig belang is, knik ik instemmend. ‘Is goed hoor. Ja. Staat genoteerd.’ Ha, kijk mij eens even interessant doen. Ik doe mezelf belangrijker voor dan het tele-

foongesprek in werkelijkheid is. Dat maakt vast indruk. Sterke vrouwen, daar vallen mannen toch op?

Alsof de afronding van het gesprek van vitaal belang is voor de rest van mijn carrière zet ik het geheel, met een peinzende blik, nog wat kracht bij.

‘Ja. Ja. Zeker. Goed.’ Ik knik er nogmaals overtuigend bij en al pratend kijk ik quasi-nonchalant naar Raf.

Hij kijkt naar me!

Hij. Kijkt. Mij. Recht. Aan.

En hij blijft kijken.

Bam!

Scherp.

Doordringend.

Oh, shit. Oh nee. Wat nu? Blijven kijken?

Ja natúúrlijk blijven kijken.

Ik kan ook niet anders.

Zijn blik heeft me gevangen. Gehypnotiseerd door de fonkeling in zijn ogen heb ik geen enkele controle meer over mijn eigen wil. Ik moet blijven kijken.

Wat zijn wij vrouwen toch een stelletje simpele wezens.

Té knappe man kijkt naar vrouw, vrouw wordt mak lammetje en kan niks meer. Ze weten het, die mannen. Dit is wat ze doen. Subtiel lopen we in hun val. Slachtoffers van onze eeuwige hang naar romantiek, waarbij de knappe prins voor jou kiest, uit duizenden anderen. Het maakt ons week en kwetsbaar. Disney vaart er wel bij...

Ik blijf staan, als bevroren.

Simon zegt gedag aan de andere kant van de lijn, denk ik. Ik weet het niet. Ik hoor niks meer.

Raf praat door aan de telefoon, maar blijft mij tijdens zijn

gesprek strak aankijken.

Ik krijg het warm. Wat is dit? Raf kijkt naar mij?

De knapste man van kantoor, kijkt naar mij? Ziet mij staan?

Nog voor ik kan beseffen wat er gebeurt, raast er een schok door me heen.

Ik kom los van zijn blik en schrik van de reactie in mijn lijf. De heftigheid van het moment verwacht me. Ik weet even niet goed wat ik moet doen.

Omdat Simon geen reactie krijgt, herhaalt hij zijn vraag, en verheft daarbij zijn stem: 'Dan bel ik jou, oké?' Zijn dwingende toon brengt me abrupt terug in de realiteit.

'Ja. Prima. Ik spreek je,' antwoord ik.

Ik moet hier weg.

Met gloeiende wangen loop ik naar het toilet.

Ik wil rennen. Niet doen. Dat is gek op kantoor.

Met iets te snelle tred vervolg ik mijn weg. Dit moet er heel raar uitzien. Vlug schiet ik het toilet in. Jezus, kijk mij nou. En dat door de blik van een man. Een hele knappe man. En een leuke man. Een héle leuke. Dat zeker.

Koud water stroomt over mijn polsen. Dat doet me goed. De warmte trekt een beetje weg uit mijn gezicht. Ik kijk in de spiegel. Een best leuke vrouw kijkt naar me terug. Maar zó leuk dat de knapste man van kantoor er oog voor heeft? Nou nee, dat niet. Dit is ook niks voor mij. Ik ben hier het type niet voor. Ik ben er ook niet op uit, dat geflirt en gesjans. Ik ben getrouwd. En hartstikke gelukkig met mijn gezin.

2

‘Ga maar zitten, hoor,’ zegt de fotografe.

Een van de achterste spreekkamers op kantoor is tijdelijk ingericht als fotostudio. Ik wurm me voorzichtig tussen de apparatuur door. Alle medewerkers mogen een nieuwe portretfoto voor de website laten maken. Hoe leuk! Cadeautje van de baas.

Ik ga op een kruk zitten en begin uit beleefdheid een praatje.

‘Dit ziet er serieus uit. Professioneel zeg, dat had ik niet verwacht.’ Een mooi portret vergt blijkbaar nogal wat. Lampen, schaduwschermen, reflectiefolie. Het maakt me een beetje hyper. Van enthousiasme, en van de zenuwen. De fotografe is druk. Zonder me aan te kijken zegt ze: ‘Ik zet eerst de lampen goed en check daarna de belichting.’ Ze rommelt door.

‘Ah joh. Heb ik dat echt nodig? Een *natural beauty*, toch?’ Ik moet grinniken om mijn eigen suffe grap. Dit is wel even wat anders dan een selfie waaruit alle realiteit is weggepoetst. Ik word er ongemakkelijk van. Nutteloos zit ik te wachten en weet niet goed wat ik moet doen.

‘Nou, kom maar op,’ kir ik zenuwachtig, en ik sla een paar keer op m’n wangen voor een roze gloed.

‘Probeer je maar te ontspannen,’ zegt de fotografe.

Het is een nutteloze tip. Ja, tuurlijk, doe ik effe. Makkelijk gezegd, als je zelf áchter de camera staat. Ik frut nog een beetje aan mijn kleding en doe mijn sjaal goed. Nou, hup dan, ik ben er klaar voor.

De fotografe niet. Ze laat me nog langer wachten.

‘Doe je dit vaker, fotograferen op locatie bij bedrijven?’ vraag ik uit verveling.

‘Steeds meer.’

Ze duikt in een van haar koffers. Ze zoekt iets. Het duurt lang. De spanning neemt toe, en mijn geratel ook.

‘Wat leuk, zeg. Is niet m’n hobby hoor, op de foto gaan. Eigenlijk vind ik het helemaal niks. Maar wel superleuk dat het kan. Ben erg benieuwd. Een ex-vriendje van me was ook fotograaf. Als hobby, hoor. Maar dat is heel lang geleden.’

Ze antwoordt niet, dus rebbel ik door. ‘Wat fijn dat je in een van de dichte spreekkamers zit. Er zullen vast veel collega’s komen gluren. Superirritant als iedereen meekijkt. Ik vind het zo in mijn uppie al doodeng.’

‘Valt wel mee, hoor.’

Ze is druk, met kabeltjes en tape of zoiets. Het boeit haar niet wat ik zeg.

‘Wat een toestand, voor één foto.’ Ik schuif van links naar rechts op de kruk. In gedachte praat ik mezelf moed in. Hou op met die zenuwen, geen onzekerheid, gewoon *shinen!* Wie weet word ik wel ontdekt. Schuilt er een ongekende schoonheid in me die nooit eerder is vastgelegd. Dat je door een lullig fotomoment een compleet ander leven krijgt. Ja, tuurlijk, koekoek. Even opletten nu.

‘Yes. Daar gaan we. Draai maar een beetje mijn kant op, kin iets naar beneden, schouder omlaag.’

Braaf volg ik haar aanwijzingen op en probeer ondertussen

de spanning uit mijn gezicht te krijgen.

‘Ja prima, kijk maar recht in de lens.’

De lampen flitsen, de camera klikt. Ik ben overduidelijk geen *natural*, de spanning zit me gruwelijk in de weg.

‘Je mag lachen hoor, of glimlachen, als je dat liever doet,’ zegt de fotografe.

Met iets teveel aanwijzingen die een spontane pose niet bevorderen, loodst ze me door de shoot.

‘Nou joh, kijk. Je staat er hartstikke leuk op.’

Het komt er té enthousiast uit. Ik geloof er geen woord van. Met enige vrees loop ik naar haar toe om het resultaat te bekijken.

‘Néé,’ roep ik verschrikt. ‘Mijn god. Zie ik er echt zo uit?’ Het komt er zwaar teleurgesteld, maar oprecht uit. ‘Wat erg. Ik lijkt wel tien jaar ouder,’ zeg ik zachtjes.

Ik ben in shock. Zo loop ik hier dus rond. Paffurig gezicht, veel te wit, bijna grauw. Zeker tien kilo te zwaar, mijn haar in modelletje jaren dertig en altijd die eeuwige sjaal.

‘Je mag nog wel een keer, hoor. Schieten we er gewoon een paar extra.’

Heel lief, maar haar bemoedigende woorden overtuigen me niet.

‘Nee hoor, laat maar zitten. Ik denk niet dat het er beter op wordt.’ Teleurgesteld loop ik de ruimte uit. Ik kan niet geloven dat ik er echt zo uit zie.

Terug achter mijn bureau kijk ik naar beneden. Mijn buik bolt op vanonder m’n borsten en neemt verder naar onderen in omvang toe. Fier staan ze wel, mijn borsten, maar alleen omdat ze door te veel buikvet omhoog worden geduwd. Ik ben echt te dik. Ik straal niet en mijn kapsel draagt al helemaal niet bij aan enig charisma. Dit kan zo niet langer.

3

‘Je krijgt er zoveel voor terug.’ Met regelmaat hoor je me het prediken. Soms cynisch, en soms gemeend. Het is mijn noodzakelijke houvast in de constante stroom van werken, koken, poetsen, wassen, boodschappen, flesjes, luiers, potjes, speentjes en boterhammetjes smeren, waar ik me al enige tijd in bevind.

Het is zwaar. Fucking zwaar. En dat zie je aan me.

Iedere ‘meid, je straalt’ die me wordt toegeworpen, is een geheim pact om me te behoeden voor de schokkende realiteit. Een werkelijkheid waarin mijn lijf het gehavende restant is van twee keer bevallingsgeweld à achtenhalf pond, binnen anderhalf jaar tijd. Iedereen liegt tegen me. Drie maanden in staat van ontbinding oogt nog florissanter. Ik zie er niet uit.

Onze oudste heeft de eerste negen maanden van zijn leven elke nacht onophoudelijk gehoest. Urenlang heb ik met hem rondgesjouwd, in een stomende badkamer gezeten of rechtop zittend in bed geprobeerd met hem te slapen.

Wat had het mannetje het zwaar.

En het grote mannetje ook.

‘Jezus, wat heeft dat kind weer gehoest.’

‘Je meent het joh? Dat hoeft je mij niet te vertellen hoor. Ik

was erbij. Sterker nog, waar was jij vannacht, verdomme nog aan toe?’

Terwijl ik allerlei nachtelijke capriolen uithaalde om ‘onze’ baby een beetje lucht te geven, waande Meneer zich steevast terug in de tijd, toen er nog geen baby was.

Hij hoorde niks. Of deed alsof hij niets hoorde. Kwam zijn bed niet uit. Daar had hij mij voor.

En elke ochtend weer werd zijn droom wreed verstoord.

‘Ja, de baby is er nog. En ja, hij hoest ook nog. Helaas.’

Het hoesten bleek uiteindelijk kinkhoest. Daar was de kleine al een keer op getest, maar die uitkomst kwam niet uit het medische onderzoek naar voren. Niemand die me vertelde dat kinkhoest vaak lastig vast te stellen is bij zo’n klein baby’tje.

‘Niks aan de hand, mevrouw, u kunt weer naar huis. Uw kind blaakt van gezondheid.’

‘Nee dokter. Hij blaft van benauwdheid. Kom anders gezellig bij ons langs vanavond. Kletsen we er vannacht rond twee uur verder over door, rechtop zittend in bed.’

Link was ik, op die arts. Nog steeds heb ik spijt dat ik geen klacht tegen hem heb ingediend. Ach, weer zo’n moedertje met haar eerste kind. Paniek bij elk kuchje.

Oudste begon bij zes maanden gewicht te verliezen. Dat was niet oké. De alwetende verpleegsters van het consultatiebureau gaven niet thuis. Gelukkig heb ik nooit aan mezelf getwijfeld. Met een flinke verkoudheid erbovenop greep ik mijn kans. Ik met mijn baby naar de huisarts. Een doodzieke baby. Hoestend. Te mager. Vuurrode wangen van de koorts, en zwaar benauwd.

De huisarts had geen idee wat hij ermee aan moest. De specialisten in het ziekenhuis hadden alles al uitgesloten, dus er zal wel niks zijn. Bij wijze van vriendelijk gebaar schreef hij toch een antibioticakuurtje voor. Moedertje gerustgesteld.

En daar kon de kinkhoestinfectie zich uiteindelijk niet voor

verschuilen. Was het hoesten na één nacht medicijnen over, bleek ik diezelfde week zwanger. Van nummer twee. En in de tussenliggende tien maanden was het me nog niet gelukt om de twintig kilo zwangerschapsvet van de eerste eraf te joggen.

Twee kleine kids. Nog geen anderhalf jaar leeftijdsverschil. Vier dagen per week werken. En een vent thuis die vooral heel druk is met zichzelf. Daar ga ik dus niet van stralen. Blijkt. De heftige confrontatie op camera spookt de hele dag door mijn hoofd. Wat doe ik mezelf aan?

Al sinds ons trouwen, en vooral na de geboorte van onze eerste, gaat het bergafwaarts tussen mij en mijn man. Nog sneller dan een Zwitserse rodelbaan duikt ons huwelijk richting de afgrond.

‘Het is zo’n bijzondere verbintenis,’ aldus de trouwambtenaar destijds. Ik vind er helemaal niks bijzonders meer aan.

‘Het huwelijk voegt iets toe aan je relatie,’ zei hij er nog bij. En: ‘In voor- en tegenspoed,’ of zoiets.

Ik zal ons trouwboekje vanavond op het nachtkastje leggen. Bij het eerste huiltje van een van de kinderen por ik Meneer uit bed, terwijl ik met ons trouwboekje voor zijn gezicht zwaai, ter overtuiging van mijn gelijk. Aan de bak, luie druif, nu mag jij een keer.

Het geluksgevoel dat meekwam met mijn nieuwbakken gezin neemt in ras tempo af. Het is niet leuk samen. Het is niet gezellig. Het is niet fijn.

Het huwelijk is een overeenkomst. Die je samen aangaat.

Hij jaagt, ik kook.

Hij bouwt de hut, ik veeg de hut.

Hij beschermt het kroost, ik verzorg het kroost.

Simpel.

Hij wil zaad kwijt, ik kan baren.

Dat spreek je af. Niet letterlijk. Maar daar komt het wel op neer.

En hier gaat het vaak mis. Zoals bij ons.

Ik jaag. Oké dan, bij de bakker en de slager... én ik kook.

Ik bouw. Nou ja, ik huur werklui in voor onze hut, én ik betaal ze.

Ik zorg voor het eten, én ik zorg voor de kinderen.

En wie kan daarna de hut nog even vegen? Juist ja...

Onze huwelijkse afspraken worden niet goed nageleefd. Ik ga niet meer baren, zolang Meneer zich niet aan de afspraken houdt.